

CHRISTMAS CAROL

Een laatste remedie voor de Kerst-materialist

De consument als moderne zondaar met plastic tasjes in de hand. In Londen ziet en hoort *Michiel Hegener* de oplossing: Christmas carols.

Een van de voordelen van een paar dagen Engeland tegen Kerstmis is de overvloed aan zangkoren: op straat, op spoorstations, in kerken. Zodra ik Romsey Abbey Church betreed komt een *steward* in een paars gewaad op me af met een glimlach, een gratis plattegrond en excuses *for the noise*. Hoezo, lawaai? Een school is aan het oefenen voor hun jaarlijkse *Christmas carol service*. Ze doen hun uiterste best en ik ben bijna de enige toehoorder.

Het is prachtig, en de abdijkerk komt tot leven met al die jassen en tassen op de stoelen. Zo ben je in 1100 en 2018 tegelijk.

Die ochtend vroeg in Winchester was ik al helemaal alleen in 's werelds één na langste kathedraal. Iets om vaker te beleven, dus ik raad het iedereen af te gaan. Die middeleeuwse rust! Totdat om negen uur een orgel de stilte en mijn verrukking verscheurde. Maar kort daarop hoorde ik ook een koor. Ik liep van het *retro-choir* naar het schip, waar het geluid

versterkt werd door het bijbehorende beeld: zeventig meisjes van de St Swithun's School repeteerden generaal voor hun *Christmas carol service*. Een vriendelijk ogende man kwam op me af en vroeg of ik óók een *parent* was. De kathedraal was namelijk gesloten voor publiek. Toen ik geheel *off topic* vertelde dat ik er al sinds 1987 vaak kom en dat ik er in 2007, als enige toerist ooit, 's avonds was ingesloten, werd ik hartelijk uitgenodigd om te doen alsof ik een ouder van een van de meisjes was en de dienst bij te wonen.

De dag daarvoor stond ik om vijf uur 's middags in Londen bij St James's Church voor een bord dat *Carols for Shoppers* aankondigde. Mmm. Omdat *shoppers* een soort zondaars zijn? Stond er eigenlijk 'You know you're doomed, shopper, but here is one final chance to save your soul'? Of moest je bij wijze van entree eerst geshopt hebben op de kerstmarkt bij de ingang? Of was het gewoon een *tongue in cheek* verwijzing naar consumentisme als nieuwe religie? Ik liep naar binnen waar prachtig en voor niks werd gerepeteerd door een professioneel koor onder Christopher Wren's zeventiende-eeuwse gewelf. Toen de schaarse toehoorders tegen zessen naar buiten werden geloodst stond daar een lange rij bezoekers met kaartjes van 20 pond.

Schoolkoor oefent in Winchester Cathedral

FOTO MICHEL HEGENER

Snel naar de beste plek voor meer gratis koren: onder de kerstboom op Trafalgar Square, waar jaarlijks tegen Kerst dagelijks urenlang wordt gezongen door koren uit de stad en de regio. De trap voor de National Gallery dient altijd als tribune: enkele tientallen toehoorders trotseerden daar nu de lichte vorst en de ijzige wind. Beter dan wind en regen. En mooi is het altijd, zelfs als het vals is wat soms even gebeurt, want het zijn meestal amateurkoren.

Drie kwartier luisterde ik naar *The BIG Sing* uit Londen met *We wish you a merry X-Mas* en *Joy to the World*. Beetje *happy clappy* maar vocaal best goed. Op Facebook stond dat ze voor een kindershospitaal 100 pond hadden opgehaald, een fractie van hun geaccumuleerde reiskosten. Geweldig toch?

Het is ook de setting van voorbijrazend verkeer, wind, soms gekletter op je paraplu, een gewelf waar Wren niet tegenop kan en te midden van dat alles een dolenthousiast zangkoor. Eén koor leek zelfs niet te merken dat er vijftig meter verder een straatmuzikant stond te blèren via een geluidsinstallatie.

Toen ik hem zei dat hij een kooroptreden verstierde, halveerde hij zijn volume en antwoordde in kerststemming: „Oh, really? Thanks for letting me know mate!”